

Đường Về Quê Mẹ

Đã ba ngày qua, giấc ngủ trái giờ chưa quen, đêm thức trắng ngày ngủ triền miên cho tới lúc mặt trời xuống tận chân trời, tôi đang tập lần cho mình có được giấc ngủ bình thường như mọi người ở đây, vậy mà đêm nay cũng tỉnh giấc giữa lúc cả nhà đang say sưa trong hơi thở. Ánh sáng mờ mờ tỏa ra từ ngọn đèn nhỏ áp sát tường soi mơ hồ bốn bên căn phòng gần đầy đủ tiện nghi của người chú dành cho đứa cháu thân thương từ phương xa mới về. Nằm yên trên giường rộng, mắt mở lớn dòm trần nhà xuyên qua nóc mùng lưới, bốn cánh quạt xoay vù vù hòa với tiếng muỗi kêu vo ve xa xa trong hốc kẹt, thêm những tiếng động đầu đó thỉnh thoảng dội lại. Đồng hồ dưới nhà gõ lên ba lần ngân dài trong khoảng không gian im vắng, thầm nghĩ có thể đêm mai mình sẽ tròn giấc hơn. Nhắm mắt cố gắng ngủ tiếp, nhưng thần trí tỉnh táo lạ lùng, tôi ngồi bật dậy nhẹ nhàng bước xuống khỏi giường, mở cửa bước ra ngoài. Tựa người vào lan can của bao lơn, một chút hơi sương mát mát dịu dàng cuối đêm phủ vào mặt vào cổ. Vòm trời trong đen rải rác mấy ngôi sao nhỏ lạc lõng, nhấp nháy từng tia sáng bơ vơ. Ngọn gió nhẹ từ một hướng xa xôi nào thổi tới, lay động ngọn cây, đùa mớ tóc phủ xuống che gần hết nửa mặt, mặc nhiên cảm nhận chút dễ chịu len nhẹ trong hồn và không khí oi nồng đang lắng xuống của đêm hè về sáng. Vài chiếc lá khô của một ngọn cây sát góc nhà, tách mình rời cành rơi xuyên qua từng chòm lá xanh, bay vèo xuống mặt hẻm tối đen. Mùa nắng ở đây nóng bức mường tượng cái nóng ở xứ "cao bồi" của nước Mỹ, nơi chốn tôi lớn lên và đã hấp thụ những thứ văn minh vật chất hơn hai mươi năm. Trên lầu cao, dòm bao quát khoảng không gian trước mắt, phai tàn một vài hình ảnh quen thuộc ngày xưa. Những nóc nhà chen chúc dày đặc, cái thấp cái cao, nóc xam xám, đen đen mập mờ giữa sương mù, không thể nhận biết nơi nào, vùng nào của thành phố với sự đổi thay. Xa xa từ khung cửa nhỏ nào đó gần bên mái, tỏa ra những vệt sáng lọt lọt, dường như có mùi khói bốc từ củi lửa trong lò và mùi mốc meo còn lại của thời gian trước. Mùi hăng hăng trong không khí len lén đi vào cảm giác ngất ngưỡng vờn lên thưở xa xưa và khuấy động nỗi cô đơn trong tâm thức như thúc giục nhớ tới một bóng đen lớn úp chụp xuống đời mình, lao đao ngập hồn với sự cô cút từ tuổi ấu thơ... "... Một tình lỵ xa xôi, miền cao nguyên đất đỏ bụi mù. Ngoài đường rần rần người di tản, trong nhà mẹ ngồi chóng tay lên bàn bất động, dường như đang suy nghĩ điều gì? Tiếng súng mỗi lúc một nhiều và gần thêm. Ba từ đơn vị trở về theo sau là chú lính cận vệ quen thuộc. Mẹ vội vàng vào phòng trong, ôm ra bọc quần áo và phong thơ trao cho chú lính, hối tôi thay áo quần theo chú lính di tản trước. Tôi vùng vẫy, bật khóc, không muốn đi, nắm áo mẹ trì kéo. Mẹ gỡ tay rồi đổ dành giọng nghẹn ngào giữa hai hàng nước mắt: - Con theo chú Bốn về Sài Gòn ở với bác Hai trước, cho ba mẹ yên lòng, vài tuần nữa ba mẹ sẽ về sau, không có con ba mẹ dễ dàng lo liệu. Từ phòng thay áo trở ra chưa kịp nói lời nào, ba đã vội vàng nắm tay tôi lôi đi ra ngõ như trốn chạy, gấp rút đẩy lên chiếc xe "Jeep" đậu sẵn, thúc dục chú lính lái xe ra phi trường. Ấm ức trong lòng không giải bài được, chưa từ giả mẹ, chưa được mẹ ôm vào lòng như những bận trước phải đi xa Nước mắt đầy tròng, quay mặt phía sau, dòm qua lớp bụi mù đáng mẹ lung linh bên khung cửa đứng ngóng theo. Hình ảnh mẹ khuất sau khúc quanh, cụm thông già che mất mấy dãy nhà tôn trắng, không còn thấy mẹ tôi đành xoay mình lại phía trước ngó con đường đá đỏ ngoằn ngoèo, có những chiếc xe chạy hối hả vô duyên quật lên những vẩn bụi đỏ tấp vào đầu tóc áo quần và luồn trong hơi thở. Không khí trong xe im lặng và cảm thấy có chuyện quan trọng, nhưng trong lòng còn tư tưởng đến sự trở về muốn cầu cứu cha nhưng khuôn mặt trang nghiêm răn ròi pha chút xót xa ẩn kín trong đôi mắt có màng nước mong mỏng quanh tròng, tôi đành nuốt xuống sự mong muốn, cúi đầu khóc thầm với sự chia lỵ vội vã. Chú Bốn ẵm tôi chạy nhanh lên thang của chiếc vận tải cơ C 130. Không còn chỗ ngồi tôi phải ngồi trên mình chú Bốn. Tiếng nổ của máy ầm ầm, phi cơ rời phi trường chạy một đường dài rồi cất lên cao đảo vòng trở lại, tôi chòm qua khung cửa nhỏ đáng cha đứng yên lặng nhỏ xíu, và mờ lần dưới sân bay cạnh bên rừng cây dày đặc. Ở gia đình bác, đều đặn mỗi ngày cặp sách tới trường, siêng năng, cố gắng học hành hầu quên lãng nỗi buồn đơn độc. Sự mong đợi mẹ cha, sự ước vọng sum họp cũng lần trôi theo ngày tháng mỗi mòn, mường tượng sự mong ngóng đó ngàn năm sẽ không hề lai vãng, và thứ hạnh phúc nhỏ nhoi bên cha mẹ bình thường hạn hẹp khẩn cầu không hề thấy tới. Một ngày về học, bỗng nhiên bác Hai gái ôm tôi vào lòng nói trong tiếng khóc: "Thảo ơi! Ba